

Arrest

nr. 257 106 van 23 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLOCK, die loco advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 1 december 2019. De verzoekende partij meldt zich op 4 december 2019 aan op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 6 december 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 oktober 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 30 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in het dorp Melani, gelegen in het district Ismailkhel Mandozai van de provincie Khost. U doorliep alle 12 jaren onderwijs in Afghanistan en maakte uw middelbare school af. U hielp uw familie eveneens op de landbouwvelden. Uw familie kende problemen met de neef van uw vader, R. (...), die zowel het huis, alsook het land dat uw familie toebehoorde wilde innemen door uw hele familie te elimineren. Hij deed dit echter niet zelf, maar betaalde de taliban of de maffia om dit te doen voor hem. Twintig dagen voor uw vertrek uit Afghanistan sloeg deze groepering erin om uw twee oudere broers M. (...) en S. (...) dood te schieten. De politie kwam vervolgens ter plaatse, maar kon de daders niet aantreffen. Uw broers werden diezelfde dag begraven. U bleef de volgende twintig dagen na het incident thuis, waarna uw moeder uw beval het land te verlaten daar u eveneens een doelwit was, waarop u in juli 2019 Afghanistan verliet. U reisde vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u op 1 december 2019 arriveerde. U diende, vijf dagen later, op 6 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban of de maffia ingehuurd door R. (...). Na uw vertrek uit Afghanistan heeft dezelfde groepering uw familiehuis in brand gestoken, waarbij uw vader K. (...) en broer N. (...) gewond raakte. Uw ouders en twee zussen en uw broer verhuisden hierop naar het huis van uw maternale ooms in het dorp Khanki, gelegen in het district Tani van de provincie Khost.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen twaalf fotoprints voor aangaande uw overleden broers, de brand in uw familiehuis alsook de verwondingen van uw vader en broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor

vervolgning omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban of een maffia-groepering bestaande uit talibs. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst verklaart u dat uw familie sedert lange tijd in een landconflict verwickeld is met de neef van uw vader R. (...). U verklaart hierbij dat hij reeds eerder geprobeerd heeft het land en het huis van uw familie in te nemen (CGVS, p.20). Bevraagd over dit vermeende landconflict blijkt echter dat u geenszins in staat bent dit conflict op een geloofwaardige wijze voor te stellen daar uw kennis er over ernstig tekort schiet. Gevraagd wanneer de problemen met R. (...) zijn begonnen blijft u het CGVS een antwoord schuldig, en komt u niet verder dan te stellen dat "ik ken de datum en de tijd niet maar ik weet dat hij het al eerder probeerde om ons te proberen het land en het huis te hebben" (CGVS, p.20-21). U blijkt evenmin in staat enige duiding te geven bij het ontstaan van het landconflict. In tegendeel, u verklaart dat R. (...) niet claimde dat het land hem toebehoorde (CGVS, p.20). Deze verklaring houdt geen steek en klemt op fundamentele wijze met de essentie van een landconflict, dat terdege draait om de (al dan niet oneigenlijke) claim aangaande de eigendom over een stuk grond. Tevens merkt het CGVS op dat u ook aangaande uw in kennisstelling van dit vermeende conflict met R. (...) opvallend vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Gevraagd wanneer u op de hoogte kwam van het feit dat R. (...) het land wilde verklaart u louter dat u dit van andere dorpingen hoorde en dat jullie (u en uw familie) het gevoel hadden dat ze jullie willen doden (CGVS, p.20), maar bent u geenszins in staat te concretiseren hoe deze dorpingen dit dan te weten kwamen. U verklaart hierover louter "ze hoorden dingen in het dorp" (CGVS, p.21). De vaststelling dat uw verklaringen enerzijds lacunair en anderzijds ongeloofwaardig zijn maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden landconflict met R. (...). Het CGVS benadrukt dat van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen aflegt over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft. Waar u nog verwijst dat er in uw provincie Khost veel land- of eigendomsconflicten zijn, wijst het CGVS erop dat u zich louter bedient van een algemene verwijzing die niet volstaat om aan te tonen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is (CGVS, p.20).

Voorts verklaart u dat R. (...) contact had met een maffia-groepering die hij betaalde om u en uw familie te doden. Deze groepering zou vervolgens uw twee broers M. (...) en S. (...) hebben vermoord (CGVS, p.20). Bovenstaande vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden landconflict met R. (...) maakt dat er eveneens geen geloof kan worden gehecht aan het incident waarbij uw broers gedood werden op bevel van R. (...). Des te meer wanneer naar voren komt dat u ten aanzien van dit essentiële en cruciale element in uw asielaanvraag evenmin in staat blijkt te zijn om gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen. Zo bent u niet in staat het CGVS te voorzien van ook maar de minst concrete informatie over de belagers uit deze vermeende maffia-groepering. U bedient zich hieromtrent louter op het zeer vage antwoord dat getuigen u meedeelden dat het de taliban betrof en dat hun gezichten bedekt waren. U bent echter geenszins in staat te duiden wie deze getuigen waren noch welke getuigen uw familie hebben ingelicht over het incident (CGVS, p.2). Uw verklaringen komen derhalve niet doorleefd over, en u doet hiermee afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Wanneer u gevraagd wordt hoe de getuigen konden weten dat het talibs waren als hun gezichten bedekt waren bedient u zich bovendien van het zeer stereotiepe antwoord dat ze ontdekt waren door hun auto, en herhaalt u wederom dat hun gezichten bedekt waren (CGVS, p.21). Uw verklaring dat ze werden herkend aan hun auto is daarbovenop tegenstrijdig met uw latere verklaring als u toegeeft niets te weten over het vervoersmiddel waarmee de maffia naar het kruispunt kwam waar uw broers werden beschoten (CGVS, p.22). De vaststelling dat u tegenstrijdige en vage verklaringen aflegt omtrent het incident waarbij, volgens uw verklaringen, uw broers omkwamen doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid aangaande dit element in uw asielaanvraag.

Ter staving van het overlijden van uw broers legt u een zevental fotoprints voor (zie map documenten – document 1). U toont tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS eveneens twee video's met betrekking tot uw overleden broers. Echter, nergens uit de door u voorgelegde fotoprints kan afgeleid worden dat deze overleden jongens daadwerkelijk uw broers betreffen noch kan a fortiori op

basis van deze fotoprints geconcludeerd worden in welke omstandigheden deze jongens, uw broers, overleden en dat zij zoals u voorhoudt werden gedood door de taliban, al dan niet een maffia-groepering op bevel van R. (...). Aldus, geven de fotoprints slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen zij niets over de omstandigheden waarin deze jongens overleden. Dit volstaat dan ook niet om uw asielaas, dat onlosmakelijk verbonden is aan de dood van uw broers zoals u pretendeert, te bewijzen. Het niet terdege kunnen staven van de dood van uw broers en evenmin de wijze waarop uw broers zouden zijn omgekomen, ondermijnt uw geloofwaardigheid omtrent uw asielmotieven op ernstige wijze. Ten aanzien van de door u getoonde video's tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS wijst het CGVS er ten overvloede op dat u het heeft nagelaten deze over te maken aan het CGVS. Hoe dan ook, ondanks dat de door u getoonde video's gedurende het persoonlijk onderhoud louter twee gewonde jongens toonden kunnen deze video's evenmin duidelijkheid scheppen over de omstandigheden waarin zij gewond zijn geraakt.

Uw vrees jegens R. (...) en de aan hem geallieerde maffia-groepering wordt tevens ernstig gerelativeerd door de vaststelling dat u na de dood van uw broers nog een twintigtal dagen zonder problemen in uw eigen huis kon verblijven. Wanneer u bevraagd wordt over de reden waardoor u plots na twintig dagen alsnog besloot Afghanistan te moeten verlaten kunt u geenszins duidelijkheid scheppen, daar u eerst stelt "ze doodden mijn broer en ik redde mijn leven in die 20 dagen en daarna zei ze je moet gaan want ze zouden mij ook doden" (CGVS, p.24). Het CGVS merkt echter op dat wanneer u gevraagd wordt om welke reden enkel u naar het buitenland gestuurd bent, u vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt die evenmin kunnen overtuigen. U verklaart hierbij immers "...ik was de enige persoon die ze wilden viseren (targetten), daarom zei mijn moeder ga weg van hier" (CGVS, p.24). Wanneer u dan vervolgens gevraagd wordt waarom enkel u een doelwit was en niet ook uw vader en andere broer, trekt u uw eerdere verklaring in en verklaart u plots dat uw hele familie een doelwit is (CGVS, p.24). Het grillige karakter van uw verklaringen maakt dat u het CGVS in het ongewisse laat over uw daadwerkelijke vluchtmotieven. U bent derhalve geenszins in staat uw vrees jegens R. (...) en zijn groepering op een geloofwaardige en overtuigende wijze voor te stellen.

Waar u nog verwijst naar het incident na uw vertrek uit Afghanistan, waarbij uw familiehuis werd aangevallen en uw vader en broer gewond raakten, merkt het CGVS op dat uw verklaringen wederom lacunair zijn en u niet in staat blijkt te zijn het CGVS hierover de minste concrete informatie te voorzien. Zo bent u opnieuw niet in staat te duiden welke belagers er verantwoordelijk zijn voor deze vermeende aanval noch wanneer deze aanval zou hebben plaatsgevonden. De vaststelling dat u niet in staat bent coherente en omstandige verklaringen af te leggen over dit incident maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit element in uw asielaas. Het CGVS volhardt dat er van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen aflegt over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om u te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft. Uw verweer dat u reeds uit Afghanistan was vertrokken en niet naar deze informatie gevraagd heeft daar u een moeilijke reisweg doormaakte kan aldus geen afbreuk doen aan de vaststelling dat uw verklaringen met betrekking tot de bedreigingen door deze groepering aan uw familie vaag en oppervlakkig zijn, temeer nu u, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk heeft gemaakt dat u en uw familie daadwerkelijk in een landconflict verwickeld zijn met R. (...) noch dat uw broers zijn omgebracht door de vermeende maffiagroepering op bevel van R. (...). Het CGVS wijst er hierbij ten overvloede op dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat u regelmatig contact heeft met uw familie, en dat u, met het zetten van de nodige stappen, deze informatie weldegelijk kon verwerven (CGVS, p.12). Uw laakbare houding doet derhalve verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen moeilijkheden.

De door u voorgelegde fotoprints ten aanzien van de aanval op uw familiehuis (zie map documenten – document 1) kan bovenstaande vaststelling evenmin op positieve wijze ombuigen. Het CGVS wijst er opnieuw op dat nergens uit de door u voorgelegde fotoprints kan afgeleid worden dat het huis afgebeeld op de foto's daadwerkelijk uw familiehuis betreft noch kan a fortiori op basis van deze fotoprints geconcludeerd worden in welke omstandigheden uw familiehuis brand heeft gevat en dat het daadwerkelijk zoals u voorhoudt werd aangevallen door een maffiagroepering op bevel van R. (...). Aldus, geven de fotoprints slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen zij niets over de omstandigheden waarin de woning in verval raakte noch wiens eigendom dit betreft. Daarenboven, documenten hebben hoe dan ook een slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban en de maffiagroepering bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het

conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khost te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 169-173, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 92-95, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 180-185, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cqvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Khost behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan en wordt

in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Khost ruw geschat 615.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 175 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 67 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Khost in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Talibanactiviteiten gerapporteerd worden in de provincie en verschillende andere gewapende groeperingen aanwezig zijn. Het merendeel van de gewelddaden die in Khost plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van IEDs, targeted killings en zoekoperaties. Ook wordt gerapporteerd over activiteiten van opstandelingen en operaties van de veiligheidsdiensten en lokale milities waarbij burgerslachtoffers vallen. Intern ontheemden in de provincie vestigen zoeken hun toevlucht binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Khost actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khost in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khost een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de provincie Khost actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khost. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod op willekeur.

2.2. Vooreerst citeert de verzoekende partij een aantal van de artikelen waarvan zij de schending aanvoert. Vervolgens geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent een aantal begrippen zoals “gegronde vrees voor vervolging”, “status van subsidiaire bescherming”, “zwaarwegende gronden” en “reëel risico” alsook van concepten zoals het voordeel van de twijfel, de bewijslast en de beoordeling van de geloofwaardigheid en de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het volgende onderdeel van haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze vreest vermoord te worden zoals haar overige familieleden. Ze betoogt dat *“Enkel de verklaringen in het kader van het laatste interview werden afgelegd kunnen dan ook in overweging worden genomen en daarop moet de geloofwaardigheidstoets worden toegepast, niet op verklaringen van het verleden. De argumenten van het CGVS met betrekking tot vorige verklaringen bij DVZ moeten dan ook worden geweerd, nu het laatste interview doorslaggevend is.*

Verzoeker hekelt dat de geloofwaardigheid van het relaas in eerste instantie wordt afgerekend op punten die los staan van de mogelijke vervolging. Zo kan er verzoeker niet worden verweten dat hij niet van alle aspecten of minder belangrijk details op de hoogte is. Het CGVS miskent bovendien de bewijskracht van de talrijke documenten van verzoeker en baseert haar gehele falende motivering op details die niet determinerend zijn bij de beoordeling van de asielaanvraag.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd - quod non -, op zijn minst blijkt uit de informatie die verzoeker aangeeft dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.”

Het CGVS had alle beschikbare middelen kunnen aanwenden om andere nodige bewijzen te verzamelen, uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS die inspanning niet heeft geleverd ;

Voor zover er zou van kunnen worden uitgegaan - quod non – dat verzoeker geen afdoende bewijselementen kon voorleggen dient verzoeker zijn asielaanvraag als geloofwaardig te worden bevonden, aangezien :

hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven ;

- alle relevante elementen waarover hij beschikt zijn voorgelegd ;

- de verklaringen van verzoeker zijn aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

- verzoeker heeft zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk ingediend (verzoeker deed dit onmiddellijk bij zijn aankomst in België);

- onder meer gelet op de hierboven staande objectieve informatie kan verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig worden beschouwd.

Uit het voorgaande blijkt dat de vaststellingen door het CGVS niet van die aard zijn dat het CGVS de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag kon stellen en overtuigt verzoeker dus wel degelijk dat hij de taliban dient te vrezen. Hij toont bijgevolg aan dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en/of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.”

Hierna gaat de verzoekende partij in op de situatie in Kaboel. De verzoekende partij geeft aan dat uit een rapport van de Deens Immigratiedienst over Afghanistan blijkt dat de huur in Kaboel enorm hoog is waardoor er mensen in tenten wonen omdat ze geen woning kunnen betalen en de overheid hen geen voorzieningen aanbiedt, dat ten gevolge van een presidentieel decreet van 2005 alle terugkeerders naar hun plaats van origine dienen terug te keren, de werkgelegenheidsgraad laag is, een belangrijk deel van de economie in Kaboel steunt op de internationale aanwezigheid. Hierna citeert de verzoekende partij uit het reisadvies voor Afghanistan dat ze gevonden heeft op de website van de FOD Buitenlandse Zaken. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar en citeert uit:

“UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul, December 2019, available at: <https://www.refworld.org/docid/5def56204.html> [accessed 10 August 2020] ”.

De verzoekende partij stelt dat hieruit blijkt dat zij bij terugkeer naar Kaboel in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert in een toestand zal terechtkomen die een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt en dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar de concrete mogelijkheid voor de verzoekende partij om zich te hervestigen in Afghanistan.

3. De verwerende partij dient geen nota met opmerkingen in.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de algemene veiligheidssituatie in de provincie Khost bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- de *“Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note”* van EASO van december 2020, en

- het *“Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report”* van EASO van september 2020.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partij stelt dat ze Afghanistan verlaten heeft omwille van problemen met de neef van haar vader die hun huis alsook hun gronden wou innemen door verzoekers familie te elimineren. Hiervoor zou verzoekers neef leden van de taliban of van een maffia groepering betaald hebben. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest de verzoekende partij aldus gedood te worden door de taliban of een maffia-groepering. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

De Raad is van oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde feiten van louter familiale en gemeenrechtelijke aard zijn en als zodanig geen betrekking hebben op de criteria van het Verdrag van Genève. Uit de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen kan niet blijken dat zij door de neef van haar vader wordt gevisieerd of bedreigd omwille van haar ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of haar behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat zij om één dezer redenen uitgesloten zijn van bescherming door de autoriteiten van hun land van herkomst. De vaststelling dat de aangevoerde feiten niet beantwoorden aan de criteria van het Verdrag van Genève ontslaat de verwerende partij niet van haar plicht na te gaan of de verzoekende partij op grond van deze feiten al dan niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

7.2. Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn. Dit houdt in dat het risico realistisch is en dus niet hypothetisch mag zijn. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.3. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift bevat indicaties dat de verzoekende partij een dergelijk risico loopt.

7.4. Wat de ernstige schade betreft zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, baseert de verzoekende partij haar vraag om de subsidiaire beschermingsstatus te bekommen op dezelfde feiten die aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie dat “(d)e (...) termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het Hof van Justitie aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (*Ibid.*, § 28).

Uit een later arrest van het Hof van Justitie vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Het Hof van Justitie hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt

onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35).

Deze uitlegging door het Hof van Justitie bindt de Belgische rechter wanneer hij toepassing maakt van een internrechtelijke bepaling die de omzetting vormt van een of meerdere artikelen uit een richtlijn. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof van Justitie. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het Hof van Justitie op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, *Kühne & Heitz NV*, nr. C-453/00, § 21).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”*. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben *“op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij twaalf fotoprints die betrekking zouden hebben op haar overleden broers, de brand in haar familiehuis alsook op de verwondingen van haar vader en broers bij.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de documenten die bijgebracht worden slechts fotoprints zijn. De beeldkwaliteit van afdruk 2, 3, 4, 6, 9 en 10 is niet scherp. Fotoprint 1 lijkt bewerkt te zijn, namelijk dat de personen afgebeeld op de afdruk achteraf aan het beeld werden toegevoegd. Uit fotoprints die betrekking zouden hebben op de aanval op de gezinswoning en op het overlijden van haar broers en de verwondingen kan niet afgeleid worden dat het daadwerkelijk de gezinswoning is of dat deze personen daadwerkelijk haar broers zijn. Evenmin kan op basis van deze fotoprints geconcludeerd worden in welke omstandigheden de woningbrand gebeurd is en in welke omstandigheden dat deze personen, overleden zijn en dat zij zoals de verzoekende partij voorhoudt werden gedood door de taliban, al dan niet door een maffia-groepering op bevel van R. Aldus, geven de fotoprints slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen zij niets over de omstandigheden waarin deze jongens overleden zijn.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn vluchtmotieven.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij motiveert als volgt dat:

- de verzoekende partij verklaart dat haar familie sinds lange tijd in een landconflict verwickeld is met de neef van haar vader, doch schiet haar kennis omtrent dit landconflict tekort. De verzoekende partij kan niet aangeven wanneer het conflict ontstaan is. Evenmin is zij in staat enige duiding te geven bij het ontstaan van het landconflict. Voorts wordt er gemotiveerd dat: *“Gevraagd wanneer u op de hoogte kwam van het feit dat R. (...) het land wilde verklaart u louter dat u dit van andere dorpelingen hoorde en dat jullie (u en uw familie) het gevoel hadden dat ze jullie willen doden (CGVS, p.20), maar bent u geenszins in staat te concretiseren hoe deze dorpelingen dit dan te weten kwamen. U verklaart hierover louter “ze hoorden dingen in het dorp” (CGVS, p.21).”*
- de verzoekende partij geen concrete informatie kan geven over de belagers uit de vermeende maffia-groepering die de neef van haar vader had ingehuurd: *“U bedient zich hieromtrent louter op het zeer vage antwoord dat getuigen u meedeelden dat het de taliban betrof en dat hun gezichten bedekt waren. U bent echter geenszins in staat te duiden wie deze getuigen waren noch welke getuigen uw familie hebben ingelicht over het incident (CGVS, p.2). Uw verklaringen komen*

- derhalve niet doorleefd over, en u doet hiermee afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wanneer u gevraagd wordt hoe de getuigen konden weten dat het talibs waren als hun gezichten bedekt waren bedient u zich bovendien van het zeer stereotiepe antwoord dat ze ontdekt waren door hun auto, en herhaalt u wederom dat hun gezichten bedekt waren (CGVS, p.21). Uw verklaring dat ze werden herkend aan hun auto is daarbovenop tegenstrijdig met uw latere verklaring als u toegeeft niets te weten over het vervoersmiddel waarmee de maffia naar het kruispunt kwam waar uw broers werden beschoten (CGVS, p.22)."*
- *de verzoekende partij nog een twintig tal dagen na het voorgehouden overlijden van haar twee broers zonder problemen in de ouderlijke woning gebleven is en dat ze geen duidelijkheid schept waarom ze na twintig dagen besloot om uit Afghanistan te vertrekken: "Het CGVS merkt echter op dat wanneer u gevraagd wordt om welke reden enkel u naar het buitenland gestuurd bent, u vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt die evenmin kunnen overtuigen. U verklaart hierbij immers "...ik was de enige persoon die ze wilden viseren (targetten), daarom zei mijn moeder ga weg van hier" (CGVS, p.24). Wanneer u dan vervolgens gevraagd wordt waarom enkel u een doelwit was en niet ook uw vader en andere broer, trekt u uw eerdere verklaring in en verklaart u plots dat uw hele familie een doelwit is (CGVS, p.24). Het grillige karakter van uw verklaringen maakt dat u het CGVS in het ongewisse laat over uw daadwerkelijke vluchtmotieven."*
 - *de verklaringen van de verzoekende partij over het incident dat na haar vertrek plaatsvond waarbij haar familiehuis werd aangevallen en haar vader en broer gewond geraakt zijn, zijn wederom lacunair: "Zo bent u opnieuw niet in staat te duiden welke belagers er verantwoordelijk zijn voor deze vermeende aanval noch wanneer deze aanval zou hebben plaatsgevonden. De vaststelling dat u niet in staat bent coherente en omstandige verklaringen af te leggen over dit incident maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit element in uw asielrelaas. Het CGVS volhardt dat er van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen aflegt over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om u te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft. Uw verweer dat u reeds uit Afghanistan was vertrokken en niet naar deze informatie gevraagd heeft daar u een moeilijke reisweg doormaakte kan aldus geen afbreuk doen aan de vaststelling dat uw verklaringen met betrekking tot de bedreigingen door deze groepering aan uw familie vaag en oppervlakkig zijn, temeer nu u, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk heeft gemaakt dat u en uw familie daadwerkelijk in een landconflict verwickeld zijn met R. (...) noch dat uw broers zijn omgebracht door de vermeende maffiagroepering op bevel van R. (...). Het CGVS wijst er hierbij ten overvloede op dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat u regelmatig contact heeft met uw familie, en dat u, met het zetten van de nodige stappen, deze informatie weldegelijk kon verwerven (CGVS, p.12). Uw laakbare houding doet derhalve verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen moeilijkheden."*

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor terecht op het geheel van bovenstaande motieven om te stellen dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoekers relaas ernstig wordt ondermijnd door zijn vage en tegenstrijdige verklaringen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de motivering van de commissaris-generaal, waarin haar verklaringen onvoldoende aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn, verkeerd is.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat enkel haar verklaringen die ze tijdens haar laatste gehoor afgelegd heeft, mogen weerhouden worden. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij één keer werd gehoord op het CGVS. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing ook niet gewezen op tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de verzoekende partij op het CGVS en bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit betoog van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat men haar niet kan verwijten dat ze niet op de hoogte is van alle aspecten of minder belangrijke details, wijst de Raad erop dat de vage en

lacunaire verklaringen van de verzoekende partij geenszins betrekking hebben op details, maar op de kern van haar vluchtrelaas, namelijk het landconflict zelf, de personen die haar broers zouden hebben vermoord en de aanval op haar huis. Er kan van de verzoekende partij, die op het ogenblik van dat deze feiten zich voor deden reeds meerderjarig was, redelijkerwijze verwacht worden dat ze hieromtrent gedetailleerde verklaringen aflegt en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar relaas waarvan ze geen kennis heeft. Voorts doet de vaststelling dat de verzoekende partij tegenstrijdige en vage verklaringen aflegt omtrent het incident waarbij, volgens haar verklaringen, haar broers omkwamen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid aangaande dit element in haar vluchtrelaas.

Waar de verzoekende partij nog verwijst dat er in haar provincie Khost veel land- of eigendomsconflicten zijn, wijst de Raad erop dat de loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is.

De verzoekende partij komt voor het overige niet verder dan het louter volharden in haar eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden en vage verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor haar leven en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

De Raad benadrukt dat het de verzoekende partij toekomt om aannemelijk te maken dat zij in haar land van herkomst op grond van de aangevoerde feiten een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zij kan daartoe niet volstaan met een verwijzing naar een louter hypothetisch risico. Gelet op hetgeen hoger is uiteengezet, blijft zij desbetreffend in gebreke.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

De Raad herinnert er evenwel aan dat een loutere verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in Afghanistan niet volstaat om aan te tonen dat zij bij terugkeer naar dat land daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd. Een individuele beoordeling in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan dringt zich vervolgens op, waarbij het aan de verzoekende partij is om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te individualiseren en te concretiseren, *quod non in casu*, zoals hierboven besproken. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie, zoals onder meer beschreven in het EASO-rapport, is immers louter algemeen van aard en volstaat dan ook niet om *in concreto* aannemelijk te maken dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op persoonsgericht crimineel geweld in navolging van een grondconflict dat het minimumniveau bereikt om te worden aangemerkt als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Alles in acht genomen, kan voor de verzoekende partij geen persoonlijk en reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Afghanistan worden afgeleid. Een individuele beschermingsnood wordt niet aannemelijk gemaakt. Het blijkt niet dat de verzoekende partij specifiek werd of alsnog wordt geïsoleerd door de neef van haar vader en gewapende (criminele) groeperingen in Afghanistan.

De Raad besluit dat, het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de veiligheidssituatie in Afghanistan, er evenwel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet blijkt.

7.5. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de hierboven weergegeven EASO landenrapporten en de EASO Guidance Note van december 2020 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit Melani, gelegen in het district Mandozayi (Esmayel Khel) in de Afghaanse provincie Khost, dient de situatie in het district Mandozayi (Esmayel Khel) gelegen in de provincie Khost te worden onderzocht. Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij gesteld als volgt: “*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban en verschillende andere gewapende groeperingen aanwezig zijn in de provincie. De activiteiten van opstandelingen worden er ingeperkt door sterke tribale connecties en de cohesie tussen lokale gemeenschappen. Vanwege het geografische terrein van het bergachtige Khost zijn AGE's voor de uitvoering van hun operaties bovendien grotendeels afhankelijk van de medewerking van de plaatselijke bevolking. Khost is voorts één van de provincies waar nauwe banden waargenomen worden tussen de taliban en georganiseerde criminele groepen die betrokken zijn bij drugshandel en afpersing.*

Uit dezelfde informatie blijkt dat de provincie Khost ruw geschat 636.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 197 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 76 en 125 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 342 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Khost in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het merendeel van de gewelddaden die in Khost plaatsvinden is bovendien voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Tegelijkertijd hebben de Afghaanse veiligheidstroepen gedurende 2019 en de eerste helft van 2020 verschillende operaties tegen het Haqqani-netwerk in Khost geleid. Meer dan een derde van de gerapporteerde veiligheidsincidenten betreffen ‘explosions/remote violence’ waarbij de AGE's (in het bijzonder de taliban) bembommen of IED's gebruikten om de veiligheidstroepen te treffen. Er werden voorts een gering aantal lucht-/droneaanvallen gemeld. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie hun toevlucht zoeken binnen de provincie.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Khost ruw geschat 636.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 197 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 76 en 125 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 342 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Khost in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Khost werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op

ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Khost is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Khost willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.”

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Khost indeelt als volgt: *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Khost, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”* (EASO Guidance Note van december 2020, p. 133).

In andere woorden, de provincie Khost is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Khost ligt in dezelfde lijn.

Zoals in de aanvullende nota van de verwerende partij aangegeven, werden er volgens ACLED van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 342 veiligheidsincidenten gemeld in de provincie Khost. Van deze 342 incidenten vonden er tussen de 17 en 35 plaats in het district Mandozayi (Esmayel Khel) waarvan minder dan 6 gewapende conflicten. Wat het aantal gevallen van geweld tegen burgers betreft, werden volgens de ACLED-gegevens in geen van de districten meer dan vier incidenten geregistreerd, waarbij Khost en Sabari relatief meer getroffen zijn.

Uit de EASO-landeninformatie blijkt ook dat het district van de verzoekende partij bereikbaar is. De zogenaamde Khost-Gardez Pas verbindt Khost met het naburige Paktya, Logar en uiteindelijk Kabul. Volgens een rapport uit 2017 van de in de VS gevestigde nieuwssite ThinkProgress, leidt de weg Khost-Logar door gebieden met een sterke taliban-aanwezigheid en dus potentiële controleposten van de taliban in de provincies Paktya en Logar. In maart 2019 kondigden de Afghaanse autoriteiten aan dat zij nu de volledige controle hadden over de 50 kilometer lange weg die het district Dand Wa Patan van Paktya verbindt met het district Jajimaydan van Khost. De afgelopen vijf jaar stond de weg onder invloed van de taliban en het Haqqani-netwerk. Ook in maart 2019 meldde Tolonews dat de Pakistaanse strijdkrachten de verbindingsweg tussen de stad Khost en het district Gurbuz hadden afgesloten. Sommige dorpen van dit district dicht bij de grens zijn in tweeën gesneden door de omheining van de grens door het Pakistaanse leger, dat inbreuk maakte op Afghaans grondgebied en waardoor de plaatselijke bevolking geen toegang heeft tot openbare diensten

Met het louter betwisten van deze besluiten, de argumentatie dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zorgwekkend en verslechterd is, het verwijzen naar rapporten aangehaald in het verzoekschrift waaronder een COI van de Danish Immigration Service over de situatie in Kabul stad, en het betoog dat er nog regelmatig incidenten plaatsvinden in Kabul, toont de verzoekende partij niet aan dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Daarenboven dient voornamelijk de situatie in het district Mandozayi (Esmayel Khel) gelegen in de Afghaanse provincie Khost geanalyseerd te worden, dan de situatie in de hoofdstad Kaboel.

Zo de verzoekende partij onder verwijzing naar *“Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul”* van de UN High Commissioner for Refugees van December 2019 nog aanvoert dat Kabul niet langer beschouwd kan worden als een veilig intern vestigingsalternatief, dient te worden opgemerkt dat *in casu* geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul.

Wat betreft het door de verzoekende partij in het verzoekschrift geciteerde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Afghanistan (en Kaboel), kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals de verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar de verzoekende partij verwijst, is niet dienstig daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Mandozayi (Esmayel Khel) gelegen in de Afghaanse provincie Khost geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Verder brengt de verzoekende partij geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

In hoofde van de verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

8. Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

9. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werden de vragen vertaald door een tolk Pashtou in de aanwezigheid van haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Er is evenmin sprake van willekeur bij de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS